

Dyr mat, bostadsbrist, klyftor

Dock, sedan 90-talets överlevnadskris – specialperioden efter Sovjetblockets sammanbrott – och införande av privat verksamhet och marknadsförhållanden inom vissa områden, som startade då och som vuxit snabbt på 2000-talet, har stora ekonomiska klyftor vuxit fram de senaste 20 åren. De är visserligen små i internationell jämförelse, men för kubanerna är de ovana och stora, och strider mot den jämlikhet som är grundläggande i den socialistiska ideologin.

Det kubanerna mest klagar på är dessa växande inkomstskillnader, och framför allt de låga lönerna för det stora flertal som arbetar inom den statliga och kommunala sektorn. De är låga i förhållande till de höga matpriserna på marknaden för det de behöver köpa för att komplettera den

mycket billiga men knapphändiga matransonen. Alltför ofta är det också brist på jordbruksprodukter.

Många klagar också på bostadsbristen. De bor trångt, ofta två generationer i gamla bostäder med bristande underhåll. Det skulle behöva byggas upp till en miljon nya bostäder, framför allt i storstäderna, där problemen är värst.

Nationalförsamlingen har beslutat att höja lönerna – det har påbörjats – och utreda och planera för att ta bort subventionerna och införa individuella bidrag till där det behövs. De har också infört inkomstskatt. Inkomster upp till 2 900 kubanska peso påförs ingen statlig skatt. Mellan 2 900 och 5 000 påförs 3 procent och 5 procent över 5 000 peso.

Eva Björklund